

Sẽ không để em xa anh

Sa biết, người con trai này có thể sẽ không thuộc về mình. Ngoài trời đang mưa, nó nghe như trái tim mình có cái gì như vỡ vụn...

Quán cà phê nhỏ ẩn mình thật sâu trong ngõ hẻm, sau những con đường quanh co, chật chội của phố cổ bụi mờ.

Chiều muộn, Sa áp tay mình vào cốc cappuchino ngọt thơm mùi sữa rồi để cho hương thơm cà phê quần quanh nơi đầu mũi. Cảm giác thật thư thái. Màn hình laptop sáng trưng trước mắt, nó di chuột đến Gmail, rồi kiểm tra hòm thư đến.

Sa thở dài, lại deadline. Kể cả lúc nó đã trốn mình trong một góc quán cà phê ít người biết đến, thì deadline vẫn cứ tìm đến nó như một lẽ hiển nhiên. Công việc làm cộng tác viên ngoài giờ cho vài trang báo mạng cũng khiến nó khá bận rộn.

Sa thích viết lách, thích văn thơ, thích ngồi hàng giờ liền để tưởng tượng, để suy nghĩ về những mối tình chỉ có trong tiểu thuyết, thích sáng tác vài cái story ngắn để sáng tạo cho nhân vật của mình một tình yêu mà tác giả của nó luôn mong đợi... Chính vì thế mà nó quyết định làm cộng tác viên viết báo sau thời gian học trên giảng đường.

Sa là một cô gái thú vị và khá mâu thuẫn. Nó mâu thuẫn từ việc trở thành sinh viên của một trường kinh tế hàng đầu cả nước khi mà ở phố thông, nó lại là một học sinh chuyên văn chính hiệu.

Sa kiểm tra từng cái email rồi cẩn thận ghi chép vào một cuốn sổ nhỏ. Vì khá tập trung nên nó không để ý thấy quán đã có thêm hai vị khách đang ngồi ở phía đối diện. Cô gái trẻ mặc một chiếc đầm hoa trang nhã, cổ mang khăn ren trắng tinh tế làm toát lên vẻ dịu dàng, hiền thực và nữ tính của mình. Chàng trai giản dị với chiếc sơ mi kẻ màu tím nhạt, cặp kính gọng đen khiến anh trông thật hiền lành và thư sinh.

Đến lúc ngẩng mặt lên để uống nốt cà phê, Sa mới trông thấy họ.

Nó không nghe thấy hai người kia đang nói gì với nhau. Chỉ biết một lúc sau ánh mắt cô gái nhòe đi, khóe mi ướt sũng nước. Cô thốt thức một điều gì đó qua hàng nước mắt... rồi cô lặng đi khi bàn tay chàng trai nắm nhẹ lấy tay mình. Bất giác, cô vòng tay ôm lấy chàng trai. Hình như cái ôm da diết lắm... có cái gì như hạnh phúc quyện hòa lẫn khổ đau.

Sa dường như lặng đi hàng giờ trước cảnh tượng đó. Chiếc sơ mi kẻ màu tím nhạt đã đứng dậy và ra về. Sa vẫn ngơ ngàng. Nó không tin vào mắt mình. Không thể nhầm được, đó chính là Phong.

“Anh ấy làm gì ở đây? Người phụ nữ kia là ai? Sao họ lại ôm nhau như thế?” – Những câu hỏi quẩn quanh trong tâm trí Sa suốt buổi chiều và những ngày sau đó. Nhưng nó chẳng biết thắc mắc cùng ai, và cũng chẳng biết tìm kiếm câu trả lời ở đâu.

Sa thích Phong, đó là điều chắc chắn. Hai năm ở gần Phong, vẫn như người ta thường nói, một quãng thời gian không quá dài nhưng đủ để biết tình cảm mình dành cho một người như thế nào. Những lúc bên cạnh Phong, Sa như được là chính mình một cách nguyên sơ và thuần khiết nhất. Phong vẫn thường chiều theo những sở thích “là lạ” của nó.

Sa thích dạo quanh bờ hồ mỗi chiều đông, môi chấm mút vị kem Tràng Tiền lạnh lạnh, nghe gió rít luồn qua chiếc khăn len to sụ màu đỏ sẫm trên cổ.

Sa còn thích hát thật lớn khi tai đang nghe headphone dù không biết xung quanh vẫn có bao nhiêu người đang chỉ trỏ.

Sa còn có thú vui đi bộ dọc theo cầu Long Biên, đứng đợi đoàn tàu nặng nề rời ga để đến một vùng đất khác. Nó thường nhìn với theo từng ô cửa của mỗi khoang tàu, rồi mỉm cười đầy thích thú. Những lúc thế, đều có Phong ở bên. Và nó thấy an lòng về điều đó.

Sa còn nhìn thấy được một chút tinh tế và sâu sắc nhưng đầy mạnh mẽ trong đôi mắt Phong. Anh luôn cho nó những thứ mà nó tìm, và luôn ở cạnh nó mỗi lúc nó cần. Nó thích anh, hoặc có thể là nhiều hơn sự thích đó một chút. Còn anh, Sa không biết anh có tình cảm với nó hay không, chỉ biết rằng anh chưa bao giờ từ chối nó dù chỉ là một đề nghị vô lý.

Với Phong, có lẽ đây là một mối quan hệ không cần đặt thành tên, cứ bình thường như những gì vốn có. Còn với Sa, dĩ nhiên, nó muốn một cái gì đó rõ ràng hơn chứ không chỉ là thứ xúc cảm mong manh khó định hình này nữa.

Có lẽ, Phong biết nó thích anh!

- Cuối tuần cà phê nhé! – Phong nhắn tin.

- Em còn dở mấy cái deadline, bận rộn quá mà... – Nó cố tình dùng emo nháy mắt để trả lời.

- Vậy nếu thêm một phần bánh tiramisu thì sao?

- Dĩ nhiên em đồng ý!

Phong và nó luôn tinh nghịch như thế, lúc nào cũng vui vẻ cười đùa cùng nhau. Cứ cuối tuần lại rủ nhau đi cà phê, rồi lang thang khắp nơi trên phố phường Hà Nội. Nó cười với cái màn hình điện thoại. Một mẫu hội thoại quen thuộc của cả hai.

Nhưng đây chỉ là cuộc trò chuyện của những lần trước đó. Vì từ buổi chiều hôm đó, Phong không hề liên lạc với Sa. Nó buồn.

Bến xe buýt giờ tan tầm, xe cộ qua lại đông đúc. Hà Nội ngọt ngào bụi khói, tiếng còi xe inh ỏi. Sa uể oải chờ xe buýt đến. Nó đưa mắt nhìn phố phường đang vào chiều muộn. Đôi mắt u ám.

Bỗng nó giật mình khi thấy một cô gái trẻ, vẻ mặt mệt mỏi đang khoác tay một chàng trai đi ngang qua nó tiến về hướng bệnh viện. Là Phong và cô gái kia. Cô gái đã kịp nhìn thấy nó. Và trong một phần nghìn giây, trong tia nhìn ấy có cái gì như hối lỗi...

Xe buýt đến rồi đi đã vài lượt. Nhưng Sa vẫn đứng yên một chỗ, mặc dòng người đang hối hả dưới phố đông.

- Thứ 7 này đi ăn kem nhé. Anh mới biết một quán ngon lắm! – Giọng Phong ầm ập trong điện thoại.

- Em bận. – Nó trả lời ngắn gọn.

- Nếu đổi thành 2 phần kem thì sao? – Phong lại tiếp tục với trò đùa quen thuộc.

- Em đã bảo là em bận!

Nói rồi Sa tắt máy cái rụp. Đầu dây bên kia, Phong vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó tắt đèn, rồi leo lên giường, trùm chăn lại và khóc. Hình ảnh anh cùng cô gái đó cứ bủa vây lấy tâm trí, nước mắt nó giàn giụa.

Đã gần một tháng trôi qua Phong mới gọi điện cho nó. Không chỉ anh, mà chính nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Khi màn hình sáng lên và báo tên người gọi là Phong, trái tim nó như đã muốn đập loạn nhịp. Chẳng phải nó luôn muốn nghe cái giọng nói đó sao? Chẳng phải nó vẫn muốn cùng anh lang thang như lúc trước? Chẳng phải nó vẫn muốn gặp anh, muốn đến mức chỉ muốn chạy ngay đến trước mặt anh và hét lên rằng “em nhớ anh” thật to sao? Nó không dám nhắn tin, cũng không dám gọi điện cho anh, vì nó sợ... Nó sợ sẽ không ngăn được tò mò mà hỏi cô gái kia là ai, nó sợ phải nghe lời giải thích từ anh...

Sa thấy mình thật lạ, anh và nó, rốt cuộc đã là gì của nhau? Vậy sao nó cứ phải day dứt nhiều đến thế... Nó lấy gì để ràng buộc anh, nó là gì mà phải cần anh giải thích?

Trời về khuya, không gian bệnh viện khá yên tĩnh. Phòng bệnh nhân cũng có đôi chút lạnh lẽo, ánh đèn mờ hắt lên gương mặt chàng trai mang đôi kính gọng đen thư sinh. Anh đắp lại chăn ngay ngắn cho cô gái đang thiếp đi trên giường, hơi thở nhỏ nhẹ.

- Em phiền anh quá!

- Có gì đâu. Đây là việc anh nên làm mà.

- Cảm ơn anh.

- Khuya rồi. Em ngủ đi, ngày mai có xét nghiệm quan trọng đấy.

Phong sửa lại lần nữa tấm chăn trên người Linh rồi ra ngoài. Anh mở điện thoại gọi điện cho ai đó nhưng không ai nghe máy. Hành lang bệnh viện vắng

vẻ, anh ngồi tựa trên ghế nhìn ra màn đêm tối tăm ngoài kia. Bóng đèn đầy như muốn xâm chiếm cả trái tim anh. Anh thở dài trống rỗng. Màn hình điện thoại tối dần đi, nụ cười của Sa trên đó chợt tắt lịm.

3h sáng. Ánh đèn laptop hắt lên gương mặt nhợt nhạt của Sa. Đôi mắt nó trĩu xuống, mặt gầy rộc đi. Nó uể oải di chuột đến gmail, lướt qua hộp thư đến. Vài cái deadline của tòa soạn, nó chẳng buồn đọc nữa. Nó thực sự mệt mỏi và chẳng có tâm trí nào để làm việc nữa.

Có một cái email bằng tiếng anh đến từ địa chỉ lạ. Nó nhấp chuột vào và đọc chăm chú. Phòng đào tạo của Đại học Vaass – Phần Lan thông báo rằng trường đã đồng ý nhận hồ sơ của nó. Cũng có nghĩa là, nó sắp thực hiện được giấc mơ du học của mình!

Phòng bệnh số 301, Linh mở mắt nhìn anh, thấy chàng trai đang cầm trên tay một bức ảnh nhỏ và ngắm nhìn nó đầy chăm chú.

- Cô bé xinh quá! –Linh yếu ớt nói.

Phong chỉ cười rồi cất tấm ảnh vào ví.

- Anh có yêu cô ấy không? – Cô nói tiếp.

- Có thể. Nhưng có vẻ như anh đã làm gì có lỗi với cô ấy rồi...

- Hôm trước em đã thấy cô ấy ở trạm xe buýt. Anh nhớ không? Buổi chiều đấy anh đưa em trở vào bệnh viện...

- Anh nhớ.

- Cô ấy cũng thấy em và anh, đôi mắt buồn lắm... - Giọng nói cô đứt quãng.

- Có lẽ anh hiểu mọi chuyện rồi...

Sa hoang mang với mọi thứ. Mọi người ai cũng chúc mừng khi biết tin nó sắp đi du học, nhưng nó lại không thấy vui như đáng ra vẫn thế. Nó vẫn chưa gặp Phong, đúng hơn là nó không dám đối diện với anh. Nó vẫn không biết chuyện gì giữa anh và cô gái kia, nhưng nó lại không dám gặp anh. Nó từ chối mọi cuộc gọi từ anh, và tìm cách tránh anh. Nó dường như đang chạy

trốn mọi thứ.

- Anh đang ở dưới nhà. Em xuống đi. – Tin nhắn từ Phong.

Nó vội vã kéo tấm rèm cửa sổ. Quả thực anh đang ở dưới kia. Bóng anh trải dài trên mặt đường. Ánh đèn điện hiu hắt. Trông anh cô đơn làm sao. Nó bối rối. Trái tim đập liên hồi. Mình có nên xuống không...?

Một giờ đồng hồ trôi qua, Phong vẫn đứng dưới kia chờ nó. Trời bắt đầu mưa nhẹ, anh vẫn không đi mà đứng lặng ở đấy.

- Đã lâu không gặp em – Phong lên tiếng – Anh đợi em khá lâu rồi đấy.

- Sao anh đến đây?

- Anh đến tìm một cô bé lâu nay vẫn tránh mặt anh.

- Ai cơ? - Sa cố tình ngó lơ.

- Anh nghĩ em biết người đó là ai, thậm chí còn hiểu rất rõ người đó nữa.

Nó im lặng.

- Anh có chuyện cần nói. Mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

- Chúng ta có chuyện gì để nói? Thậm chí một tháng rồi chúng ta chưa gặp nhau? Anh còn có thể nói với em gì sao? Em xin lỗi. Em không muốn nghe gì cả. Anh về đi!

Nó quay lưng chạy vào nhà, để mặc Phong đứng đó. Ngoài trời, mưa mỗi lúc một to hơn...

2 giờ sáng.

“Em yêu anh. Nhưng em sẽ rời xa anh”. Những dòng tin nhắn nhòa đi trong nước mắt. Nó biết, người con trai này có thể sẽ không thuộc về mình, nhưng tình cảm bấy lâu nay, nó sẽ không giữ cho riêng mình biết nữa... Ngoài trời đang mưa, nó nghe như trái tim mình có cái gì như vỡ vụn...

Tin nhắn đã được gửi đi từ điện thoại của Sa.

Ngày bay tới gần, nó bận rộn chuẩn bị mọi thứ. Với nó, sẽ là một cuộc sống mới ở một đất nước khác, nơi ước mơ của nó được thực hiện... Cuộc sống xa nhà nhiều khó khăn nhưng chắc chắn sẽ mang lại cho nó những điều thú vị. Một cuộc sống mới, không có hình ảnh của Phong. Nó sẽ nhớ Hà Nội nhiều lắm, sẽ nhớ những quán kem, nhớ những con đường mà anh và nó đã từng qua... Nhưng tất cả đã là ngày hôm qua, đã là của quá khứ.

Điện thoại báo có tin nhắn đến, một số máy lạ.

- Chị có thể gặp em được không?

Cô gái ngồi trước mặt Sa chậm rãi uống ly nước cam, rồi nhìn Sa, nở một nụ cười nhẹ.

- Chị là Linh, người yêu cũ của anh Phong.

Nước mắt chảy dài trên má, Sa không nghe thấy rõ tất cả mọi điều mà Linh nói... Nó chỉ nghe thấy loáng thoáng rằng Linh bị bệnh nặng, chỉ có thể nhờ cậy Phong... rằng gia đình Linh đều ở nước ngoài, ở Việt Nam Linh chỉ có Phong là người quen... rằng Linh xin lỗi vì để nó hiểu nhầm... rằng Linh đừng trách Phong, đừng để Phong buồn lòng nữa...

Sân bay đông đúc, mọi người nhìn chăm chăm vào một chàng trai và cô gái đang ôm nhau rất chặt trước cửa soát vé. Nước mắt ngân ngấn trên gương mặt của cả hai, những giọt nước mắt của hạnh phúc, của yêu thương vỡ òa...

- Anh yêu em! Anh sẽ không để em rời xa anh!

Phong vừa biết tin hôm nay Sa sẽ đi và vội vàng đến sân bay. Anh đã đến kịp trước lúc máy bay cất cánh, để gặp Sa một lần trước khi cô sang Phần Lan. Anh đã đến kịp, để giữ được tình yêu cho riêng mình.